

Portræt af to der vil være præsident i Frankrig

Connie Pedersen

Frankrig skal vælge ny præsident til foråret. To kandidater skiller sig ud som de mest populære – den borgerlige indenrigsminister Nicolas Sarkozy og den kvindelige socialist Ségolène Royal. Deres liv og karrierer har mange lighedspunkter

Sarkozy: Frankrig var i krise i foråret 2006. En million mennesker var på gaden for at protestere mod en ny lov, der ville gøre det lettere for arbejdsgiverne at fyre unge medarbejdere. 'Hyr-let-fyr-let' blev den kaldt. Den borgerlige regering var upopulær og hårdt presset.

Men foran det store borgerlige parti UMP's hovedkvarter i Paris stod folk i kø for at komme ind og møde indenrigsminister Nicolas Sarkozy. Han havde indbudt flere hundrede nye partimedlemmer til et velkomstarrangement, og folk var ivrige efter at møde den mand, der havde sat sig for at blive Frankrigs næste præsident.

Sarkozy lod folk vente, men han tog dem med storm, da han endelig dukkede op. Storgrinende og vin-

kende. Af statur er han lille, slank og adræt. Det bølgede mørke hår er friseret bagover i en gammeldags frisur, og store mørke øjne dominerer det smalle ansigt. Han griner så meget, at næsen rynkes, og smilet synes ægte. Her er en mand, som nyder at være midt blandt folk.

Han støtter sig til et manuskript, men improviserer meget af tiden. Han er en god taler og tilhørerne er med. Han taler konkret, flydende og letforståeligt, mens sveden begynder at samle sig på hans pande. Budskabet er ægte borgerligt – der er for meget kriminalitet, for mange, der ikke bestiller noget, og for få, der får opfyldt deres drøm om eget hus.

Tilhørerne er enige, de nikker og klapper. Bagefter går han ned fra scenen for at trykke hænder. Folk

går amok. Sarkozy prøver at komme til at hilse på så mange som muligt.

Sikkerhedsfolkene får ham lempet ud, og langsomt tømmes festsa-len. Bag talerstolen hænger en kæmpestor blå plakat "Vi drømmer om et Frankrig bagefter" står der. Bagefter hvad? Det kan kun være efter præsident Jacques Chirac, som Sarkozy så brændende ønsker at afløse. I forhallen sælger de blå T-shirts og paraplyer. De nye UMP-medlemmer trænges ved bordene – køber et minde for dagen og går hjem. Sarkozy har vundet endnu en gruppe vælgere for sin sag – at blive Frankrigs præsident i 2007.

Ségoène: Et par dage efter i byen Poitiers 300 km sydvest for Paris. Tjenerne pisker rundt. De lægger hvide duge på de store borde i forhallen på en tekniske skole og sætter lokale smagsprøver frem. I tre store sale har nogle hundrede erhvervsfolk fra regionen Poitu-Charentes sat sig sammen for at diskutere, hvordan de kan producere mere miljørigtigt. Om lidt vil regionens politiske leder og måske Frankrigs næste præsident, Ségoène Royal, komme og være med. Miljøet er en mærkesag for hende.

Hun ligner ikke en ambitiøs, målrettet politiker – Ségoène Royal – som hun smilende stiger ud af bilen og går rundt og hilser på hver enkelt. I mintgrøn skræddersyet dragt med en bluse, der matcher, og høje brune støvler. Hun er smuk og ungdommelig, men journalisterne i

Paris siger, at man ikke skal tage fejl – hun er benhård.

Hun er selv forbavset over, at hun står så stærkt i meningsmålingerne, siger hun leende, da hun efter en runde på miljø-konferencen, sætter sig sammen med en gruppe journalister og spiser frokost. 2006 er begyndt godt for hende. Til alles overraskelse er hun strøget forbi Socialistparties gamle 'elefanter' i meningsmålingerne, og hun er den socialist, de franske vælgere helst ser rykke ind i præsidentpalæet efter Jacques Chirac. I nogle meningsmålinger får hun også flere stemmer end den borgerlige Nicolas Sarkozy.

Barndom og ungdom

Sarkozy: Sarkozy kalder sig selv første generationsindvandrer efter sin ungarske far og anden generationsindvandrer efter sin græsk-jødiske morfar. Men der er en verden til forskel på ham og en muslimsk indvandrerdreng fra en parisisk forstad i dag. Sarkozy var indvandrersøn på første klasse.

Sarkozys far, Paul Sarkozy, voksede op som godsejersøn i Ungarn, men da Sovjetunionens Røde Hær rykkede ind i landet i slutningen af Anden Verdenskrig, flygtede han som ganske ung til Paris. Han havde fået en god uddannelse i Ungarn – talte flere sprog bl.a. fransk – og han var begavet med et talent for at tegne. Så andre eksilungarere i Paris hjalp ham i gang, og han endte med at

have sit eget reklamebureau og blev en ganske velstående mand. Han fik en fransk kone og tre sønner – Nicolas Sarkozy blev født i 1955 som den mellemste.

Men ægteskabet holdt ikke. Moderen genoptog sine afbrudte jura-studier efter skilsmissen og fik skabt en ny tilværelse for sig og sine drenge i den velstående Paris-forstad Neuilly. Sarkozy har selv givet udtryk for, at hans barndom ikke var specielt lykkelig. Forældrenes skilsmisse tog hårdt på ham. Han knyttede sig stærkt til moderen og boede hjemme, indtil han blev gift som 28-årig ung jurist.

Ségolène: Ségolène Royal har ikke udenlandske rødder, men hun er født i udlandet – i Senegal i 1953 – hvor hendes far, som var oberst, var udstationeret. Hun er nummer fire i en børneflokk på otte i et forholdsvis velstående hjem, hvor der herskede en militærisk orden, inden det brød sammen under stor dramatik.

Faren var bundkonservativ politisk og i sit menneskesyn. Han skal have sagt, at han havde 'fem børn og tre døtre'. Han satsede på sine sønner og regnede ikke døtrene for noget. De skulle opdrages til at blive gode, ydmyge og troende hustruer, sådan som hans egen hustru, Héléne, var, indtil hun fik nok af undertrykkelsen. For farens tyranni blev for meget både for moren og børnene. Ségolène gjorde oprør og begyndte sin livslange kamp for at drenge og piger/mænd og kvinder skal be-

handles lige. Faren nægtede at betale børnepenge til den store børneflokk, så moderen måtte slide i det for at få pengene til at slå til, og det har mærket Ségolène Royal for livet, at hun har prøvet at være fattig.

Fattig var hun, men også flittig. Skolen blev et fristed for hende. Her var hun fri for farens undertrykkelse, og her åbnede bøgerne en ny verden for hende. Hun har selv sagt, at hun i mange år ikke elskede andre end bøger. Hun kom i gymnasiet og blev student, og da hendes søster, som var sekretær for en universitetsrektor, en dag gav hende et lektionskatalog, blev hun opmærksom på statskundskab og besluttede sig for at studere det.

Politisk karriere

Sarkozy: Ti år efter at han som teenager var flyttet til Neuilly, blev Sarkozy borgmester i den superrige Paris-forstad, hvor over et halvt hundrede udenlandske ambassader har deres residenser. Men det gik heller ikke for sig uden politisk rænkespil.

Bydelens borgmester gennem 30 år døde pludseligt i 1983, og i Frankrig er det meget almindeligt, at ministre og toppolitikere i Paris samtidig er borgmestre i andre byer, så lige så snart den gamle borgmester var begravet, meldte en af de tunge drenge fra Paris sig som kandidat til den tomme borgmesterstol. Charles Pasqua hed han, og han var gaullisternes leder i Senatet.

Han gik ud fra, at de gaullistiske medlemmer af Neuillys byråd – og det var bl.a. Nicolas Sarkozy – ville støtte ham. Men helt så let skulle det ikke gå. Udadtill støttede Sarkozy Pasqua, men samtidig var han i fuld gang med at lobby for selv at få borgmesterposten. De andre gaullistiske byrådsmedlemmer synes nok, at han var vel ung – 28 år –, men Sarkozy er ikke en mand, der tager et nej for et nej. Så det lykkedes ham at samle sit parti i Neuilly bag sig.

Pasqua blev rasende og kaldte Sarkozy en forræder, og den betegnelse har klæbet til ham i mange år. Men borgmesterposten fik han, og med den som springbræt satte han fra mod højere mål. I 1988 blev han valgt til nationalforsamlingen, og i 1993 blev han budgetminister og regeringens talsmand.

Ségolène: Allerede i gymnasiet begyndte Ségolène Royal at interessere sig for politik, men hun var ikke specielt aktiv. Det blev hun til gengæld, da det efter universitetet lykkedes hende at komme ind på eliteskolen ENA, hvor Frankrigs politiske ledere uddannes. Her mødte hun sin fremtidige mand François Hollande, som var dybt engageret i studenterpolitik. De meldte sig begge ind i socialistpartiet et par år, inden de blev færdige med deres studier i 1980. Året efter fik Frankrig en socialistisk præsident, François Mitterrand, og han ville gerne have nogle unge folk omkring sig, som kunne tænke nyt.

Ségolène og François kom med i

den gruppe af unge, halvofficielle rådgivere, og i forhold til deres alder fik de stor politisk indflydelse. Deres magtbasis var nærheden til præsidenten, og den udnyttede de til selv at blive politikere. De blev begge valgt ind i Nationalforsamlingen, og her lykkedes det især Ségolène at få en høj profil i medierne som forsvarer for gode gamle familiedyder, samtidig med at hun var venstreorienteret. Hun blev miljøminister i 1992 som 37-årig, og det var et drømmejob for hende.

Sideløbende med den politiske karriere fik Ségolène Royal og François Hollande fire børn sammen, men de giftede sig ikke.

I unåde

Sarkozy: Sarkozy mødte Jacques Chirac tidligt i sin karriere, og han kom til at arbejde tæt sammen med ham i 25 år, indtil det kom til et dramatisk brud mellem de to mænd. Han var med, da Chirac vandt borgmesterposten i Paris i 1977, og han deltog i Chiracs to mislykkede forsøg på at blive præsident i 1981 og 1988.

Men i 1995, da det endelig lykkedes Chirac at erobre præsidentposten, var Sarkozy ikke ved hans side. Han støttede i stedet Chiracs modkandidat, Edouard Balladur, som havde været en succesrig premierminister, inden han forsøgte sig som præsidentkandidat. Sarkozy havde været budgetminister og regeringstalsmand i Balladurs regering. Sar-

kozys fjender– og de er mange – mener, at han studerede Balladurs gode meningsmålinger og konkluderede, at for en ambitiøs ung mand var Balladur det bedste kort. Men han tog fejl. Balladur tabte til Chirac, og for Sarkozy begyndte en to et halvt år lang politisk ørkenvandring. I de år talte Sarkozy og Chirac ikke sammen.

Først i 1997 genoptog de kontakten, og langsomt blev den fortabte søn nogenlunde indlemmet i den gaullistiske familie igen. Men lugten af forræder blev ved med at hænge ved ham. Charles Pasqua, som Sarkozy havde snublet borgmesterposten i Neuilly fra, sagde 'En gang forræder, altid forræder', og mange – også præsidenten – tilgav ham aldrig helt hans svigt ved præsidentvalget i 1995.

Ségolène: Ségolène Royal fik kun et år som miljøminister, så led socialistpartiet et kolossalt nederlag ved valget til nationalforsamlingen i 1993. Hun havde lagt stor energi i at passe sin valgkreds, så hun var en af de få, der blev genvalgt med et flot valgresultat. Men socialistpartiet blev kastet ud i en opslidende intern magtkamp, og Ségolène blev kørt ud på et sidespor. Hun kom allerede på det tidspunkt til at stå som eneren, der havde partiets mandlige 'elefanter' mod sig. Hun forsøgte at blive borgmester, formand for nationalforsamlingen og endda præsidentkandidat. Men ingen af delene lykkedes, for hun kunne ikke samle

støtte nok i partiet. Specielt lagde hun sig ud med den mand, der blev partiets leder efter Mitterrand, Lionel Jospin. Så da han blev premierminister i 1997 havde han ikke nogen ministerpost til hende. Hun måtte tage til takke med at blive viceundervisningsminister, og den post blev hun oven i købet afskedit fra og flyttet over i et lille nyoprettet familieministerium, fjernt fra magtens centrum. Det var en stor skuffelse for Ségolène.

Hun kaldte det selv at blive "sendt hjem til kødgryderne". Jospin havde helle ikke brug for Ségolène i valgkampen forud for præsidentvalget i 2002, som skulle vise sig at blive et kæmpe nederlag for socialisterne.

Ny chance

Sarkozy: Den 21. april er blevet et begreb i fransk historie. Den dag var der første runde af præsidentvalget 2002, og det udviklede sig til et politisk jordskælv. Alle de etablerede politikere gik i chok, men for Sarkozy åbnede der sig en mulighed for at komme tilbage i toppolitik.

Det var ventet, at præsident Chirac og socialisternes leder, Lionel Jospin, ville skille sig ud fra det store felt af kandidater til præsidentposten og gå videre til anden og afgørende runde. Men til alles overraskelse fik den stærkt højreorienterede Jean-Marie Le Pen flere stemmer end socialistlederen, som ydmyget måtte trække sig ud af præsident-

valgkampen og også valgte at forlade politik i det hele taget. De to uger, der gik inden anden valgrunde, blev brugt til at mobilisere vælgerne til fordel for Chirac, og resultatet blev, at han blev valgt med over 80 pct. af stemmerne.

Kort efter var der valg til nationalforsamlingen. Det blev også en kæmpesejr til de borgerlige, så Frankrig skulle have en borgerlig regering efter fem år med socialisterne.

Sarkozy ville gerne have været premierminister i den nye borgerlige regering, der kom ud af det politiske jordskælv, men han vidste på forhånd, at præsidenten ikke ville tilbyde ham posten, og det bøjede han sig for. Chirac havde vundet valget, og han ville ikke dele magten med en stærk personlighed som Sarkozy.

Han blev i stedet indenrigsminister, og det gav mulighed for at beskæftige sig med det, som vælgerne så tydeligt havde vist, at de prioriterede allerhøjest, sikkerheden. Sarkozy blev Frankrigs 'strisser nummer et', og det passede ham som hånd i handske. Han kastede sig over det nye job med sin vanlige energi. Nu skulle kriminaliteten bekæmpes. Han udvidede politistyrken, ansatte flere dommere, byggede nye fængsler, og samtidig arbejdede han mod sit livs mål – at blive Frankrigs næste præsident i 2007.

Ségolène: Der gik to år efter det politiske jordskælv i 2002, før socialisterne kom til hæfterne igen. Det skete ved et regionalvalg, som også blev

en gyser. Nu var det de borgerliges tur til at få en over næsen af vælgerne. Inden regionalvalget sad de borgerlige på magten i 14 af 22 regioner, men nu vandt socialisterne i alle regioner undtagen en, Alsace.

Ségolène Royal var en af dem, der gik sejrrigt ud af regionalvalget. Hun havde hurtigt sliktet sårene efter nederlaget ved præsidentvalget og fra Paris vendt blikket mod provinsen – mod regionen Poitou-Charantes. Det var en borgerlig højborg, som premierministeren på det tidspunkt, Jean-Pierre Raffarin, hidtil havde ledet. Han sendte den ene efter den anden af de tunge ministre fra Paris til regionen for at føre valgkamp mod Ségolène Royal. Men lige lidt hjalp det. Hun førte en overraskende anderledes kampagne. Hun svarede ikke igen ved at invitere socialistiske koryfæer fra Paris til at komme til Poitou-Charantes, og hun brugte ikke socialistpartiets logo på sine plakater.

I stedet for at opsøge de samme valgkredse som de borgerlige ministre fra Paris, bearbejdede hun personligt de kredse, hvor folk ikke plejede at stemme og fik vælgerne der overbevidst om, at de skulle møde op på valgdagen og give hende deres stemme. Det lykkedes i så høj grad, at hun vandt med 55 pct. af stemmerne, og blev den eneste kvindelige regionale leder i Frankrig. Det gav stor medieomtale – fordi hun var kvinde, og fordi hun havde banket de borgerlige. Hun havde

vist, at hun kunne føre valgkamp og vinde, og det gav hende den styrke, der skulle til for at stille sig op og sige, at hun gerne ville være sit partis præsidentkandidat i 2007.

Præsidentambitioner

Sarkozy Nicolas Sarkozy har aldrig lagt skjul på sine ambitioner om at nå det franske samfund allerøverste top. Allerede i 2004 – tre år før præsidentvalget – erklærede han åbent, at det var hans mål at blive landets næste præsident. Det gjorde præsident Chirac rasende, for han havde endnu ikke meddelt, om han ville stille op til præsidentvalg en tredje gang. Forholdet mellem de to mænd var spændt – det var krig.

Sarkozy havde en plan. Samtidig med at han var minister, ville han erobre kontrollen over det store borgerlige parti UMP – Unionen for en Folkelig Bevægelse – så det kunne bakke ham op i kampen for at blive præsident. Det faldt sig så heldigt for ham, at lederposten blev ledig. Nu gjaldt det bare om at sætte sig på den.

Præsident Chirac gjorde, hvad han kunne for at forhindre Sarkozy i at komme til at stå i spidsen for det parti, som Chirac selv havde grundlagt. Præsidenten forudså, at Sarkozy ville få en kolossal politisk styrke, hvis han fik det store borgerlige parti bag sig. Så præsidenten opfandt pludselig en regel om, at man ikke kunne være minister og parti-

formand på en gang. Det var en ny regel, der var specielt møntet på at genere Sarkozy og blokere hans vej til præsidentposten.

I første omgang fik Chirac sin vilje. Sarkozy måtte vælge mellem at være minister eller partiformand. Til stor ærgrelse for Chirac valgte Sarkozy at gå af som minister og blive formand for det store, stærke UMP-parti. Det skulle vise sig at være en genistreg fra Sarkozys side, for de trofaste partimedlemmerne kom siden til at redde hans politiske liv, og hans tid væk fra ministertaburetten skulle vise sig at blive kort. Chirac hentede ham tilbage, da han blev nødt til at danne en ny regering efter Frankrigs nej til EU-forfatningen i foråret 2005.

Ségolène: Det nej rystede ikke bare den borgerlige regering, men også socialistpartiet, og det kom indirekte til at tippe balancen i ægteparret Royal-Hollande, når det gjaldt, hvem der skulle være præsidentkandidat – manden eller konen? Som socialistpartiets formand var det naturligt, at François Hollande havde præsidentambitioner. Han havde aldrig stået særlig stærkt i meningsmålingerne, men alligevel. Ségolène Royal var der endnu ingen, der satte i forbindelse med præsidentposten.

Socialistpartiet var splittet på spørgsmålet om EU-forfatningen. Hollande gik ind for et ja, og ved en intern afstemning blev det hans politik, der vandt. Socialistpartiets officielle linje var et ja til EU-forfatnin-

gen, og bannerføreren for ja'et var Hollande. Så meget desto større var han nederlag, da det blev et nej, og hans chancer for at blive præsidentkandidat dalede yderligere.

Men diskret kom Ségolène Royal på banen. Første sagde hun til en avis, at hun ikke ville udelukke at stille op til præsidentposten. To uger senere gav hun et interview til et ugemagasin, hvor hun direkte sagde, at hun gerne stillede op, hvis partiet ville have hende som kandidat, og hvis hendes mand støttede hende. Derefter tav hun i lang tid, men omkring årsskiftet 2005/2006 begyndte meningsmålingerne at vise, at vælgerne tog imod Ségolène Royals tilbud om at stille sig i spidsen for et land, som var på hælene økonomisk og politisk, og som trængte til fornyelse.

I første omgang blev meningsmålingerne afvist som en døgnflue, men da de holdt sig, blev 'elefanterne' i socialistpartiet bange og lod den ene hånlige bemærkning efter den anden slippe ud mellem sidebenene: "Hvem skal så passe børnene", spurgte en i en ironisk kommentar til, at parret Hollande-Royal begge havde præsidentambitioner. I den tidlige fase af valgkampen var det internt i partiet, at de mest brutale magtkampe udspillede sig. Det gjaldt også i den borgerlige lejr.

Modvind og medvind

Sarkozy: Et halvt år efter at Sarkozy

var vendt tilbage i triumf, blev han kastet ud i sit politiske livs værste krise. Han blev hovedpersonen i de voldsomste uroligheder Frankrig har oplevet i moderne tid. Under et besøg i en fattig forstad til Paris kaldte Sarkozy nogle unge indvandrere 'noget rækkerpak'. Det bragte ham i den grad i vanskeligheder, da to indvandrerdrengene i en anden Paris-forstad blev dræbt et par dage senere. De var kravlet op i en transformatorstation under flugt fra politiet.

Det udløste en eksplosion af vrede først i de fattige forstæder til Paris og siden i forstæderne rundt om andre store byer i Frankrig. De unge brændte 10.000 biler af i de tre uger, urolighederne varede, og den person, de samledes om at hade, var Sarkozy på grund af hans 'rækkerpak-udtalelse'.

Optøjerne var faretruende nær ved at lægge ikke bare forstædernes bilparker i ruiner men også Sarkozys politiske karriere, for han stod helt alene. Hans hårde linje fik ikke opbakning i regeringen. Sarkozy havde en borgerlig rival til præsidentposten, nemlig premierminister Dominique de Villepin, og han havde ikke travlt med at komme Sarkozy til undsætning. Tværtimod.

Det blev regeringspartiet UMP, som Sarkozy var formand for, der reddede hans politiske liv. Det bakkede ham massivt op, og pressede regeringschefen til at gøre det samme. En 50 år gammel lov om undtagelsestilstand blev vakt til live, og

der blev sat 1500 ekstra politifolk ind. Urolighederne stilnede af, og Sarkozy kunne ånde lettet op. Men han var svækket, og hans rival, regeringschef Villepin, var blevet styrket, for det var ham, der havde gennemført undtagelsestilstanden. Regeringschefen havde vist sig i stand til at manøvrere i en svær situation.

Men Villepin satte snart sin goodwill i befolkningen over styr og endte med at opgive at blive Frankrigs næste præsident. Han forsøgte at få gennemført en upopulær arbejdsmarkedslov, som ville give arbejdsgiverne lov til at afskedige unge under 26 år uden begrundelse de første to år af deres ansættelse. Det fik hundretusinder af demonstranter på gaden, og Villepin måtte trække loven tilbage. Han styrtdykkede i meningsmålingerne, og kort efter kom han ud i nye vanskeligheder, da han blev beskyldt for ulovligt at have sat en undersøgelse i gang af Sarkozys bankkonti. Sarkozy var under mistanke for at have modtaget korrupsionspenge og indsat dem på en udenlandsk konto. Mistanken viste sig at være uden hold i virkeligheden.

Sarkozy endte med at vinde den interne magtkamp i UMP. Med Villepin ude af billedet står han tilbage som partiets ubestridte leder og præsidentkandidat

Sékolène: Sékolène Royal har ført den indledende valgkamp på en måde, som aldrig før er set i socialistpartiet. Den klassiske måde er

først at vinde sit partis støtte og derefter gå ud til vælgerne. Royal har gjort det omvendt. Hun har oparbejdet en popularitet i befolkning og først derefter vendt sig til partiet for at få dets opbakning. Hun kastede sig ind i kampen alene – helt alene – uden tropper eller apparat, kun med sin popularitet som våben. Uden om socialistpartiet har hun skabt et netværk af basisgrupper over hele landet, bundet sammen ved hjælp af internettet, og så har hun forsøgt at holde sig hævet over personangreb og i stedet koncentreret sig om politik.

Den nye måde at føre valgkamp på har rystet 'partielefanterne', og de har sparket voldsomt ud efter hende. Men mændenes angreb har bare gjort hende endnu mere populær. Hun smiler og kører sit eget løb. Hun tog til Chile for at støtte den kvindelige præsidentkandidat der, hun deltager i populære ikke-politiske tv-programmer, og hun giver interviews til dameblade.

Men helt undgå at komme i clinch med 'de tunge drenge' kunne hun ikke, da det begyndte at blive alvor. Hen over sommeren og efteråret 2006 blev hun nødt til at stille op til fælles møder med sine to modkandidater, hvor hun blev hun afæsket et politisk program, men hun taler helst om principper og værdier – om at satse på de unge, om at styrke familien og om at have respekt for arbejdet.

I begyndelsen af oktober udløb

fristen for at melde sig som socialistpartiets kandidat, og tre stillede op. Foruden Ségolène Royal var det den tidligere regeringschef Laurent Fabius og den tidligere finansminister Dominique Strauss-Kahn – to meget erfarne, men også meget traditionelle politikere.

Den 16. november skulle over 200.000 socialistiske partimedlemmer afgøre, hvem der skulle være partiets præsidentkandidat, og over 60 pct. stemte på Ségolène Royal. Omkring et år efter at hun første gang forsigtigt meldte sig på banen som præsidentkandidat, blev hun overbevisende kåret som den, partiet sætter sin lid til – den som skal sikre at socialisterne ikke oplever samme ydmygelse som i 2002, men i stedet rykker ind i Elysée-palæet.

Forskellene

Ségolène Royals og Nicolas Sarkozys liv og politiske karrierer har fællespunkter: skilsmissebørn, akademikere, triumfer og kriser i det politiske liv og brutale interne magtkampe. Men der er også vigtige forskelle i den måde, de har lagt deres kurs mod præsidentposten til rette på. Nicolas Sarkozy har valgt den slagne vej. Ségolène Royal er gået sine egne veje. Sarkozy har sikret sig formandsposten i UMP og har dermed en traditionel magtbasis. Ségolène Royal har altid stået isoleret i socialistpartiet, og hun begyndte sin kamp for kandidatposten uden at

have en magtbase i partiet. I stedet byggede hun sit eget netværk op i nær kontakt med partiets vælgere, og først efterhånden har partiapparatet støttet op bag hende.

En anden afgørende forskel på de to er, at Sarkozy er landspolitiker med base i Paris. Ségolène Royal er regionalpolitiker i provinsen. Nicolas Sarkozy traf et afgørende valg, da han valgte at gå ind i regeringen igen efter nej til EU-forfatningen. Hans argument var, at han bedre kunne komme til orde, når han både var minister og partiformand. Men han røg ind i store politiske problemer med opstandene i forstæderne i efteråret 2005, og han risikerer at blive identificeret med den borgerlige regering, som franskmændene er godt og grundig trætte af.

Ségolène Royal på sin side har ikke lod og del i den førte politik, og hun præsenterer sig som politiker, der er tæt på vælgerne, der lytter til dem og tager dem alvorligt.

I første runde af et fransk præsidentvalg gælder det om at få alle partiets vælgere af huse og få dem samlet omkring partiets kandidat. Det var det, der mislykkedes for Jospin i 2002. Men i anden og afgørende valgrunde gælder det om at samle vælgerne på tværs af partiskel. Den af de to, der lykkes med det projekt, bliver præsident i 2007.

Connie Pedersen er journalist på TV-avisen og bachelor i fransk